

Hajnali józanság

Szőcs Artur hófehér ingével, nap barnította arcával, jó kedélyével hamar mediterrán hangulatot teremt társaságunkban, a budapesti Lizard Étterem teraszán. Tehetséges, a korábban megszerzett színész diplomát rendezőivel megfejelni készülő fiatallembert barátja, egykori színész évfolyamtársa, Telekes Péter ajánlotta figyelmünkbe. Mondván: Artur beleszeretett a borba.

Igen, nemcsak egy nőbe lehet beleszeretni, vagy éppenséggel egy művészeti irányzatba, kultúrába, de a borba is belehabarodhatunk! A teraszunkon magát hamarosan otthon érző kedves vendégünk mindenekelőtt azt mondja **Florovits György** üzletvezetőnek, hogy mindenre nyitott az ételeket illetően, a borokkal pedig bizonyítva nem lesz baja, hiszen a vendéglátók igazi gasztronómiai szakemberek, azaz kétsége nincs afelől, hogy jó kezekbe került. De még a borkóstolás kicsit várat magára, mert a kései ebédet egyeztetni illik. Mangalica carpaccio libamájjal töltve, majd mágnás bélszínragu párolt rizzsel a mai könnyen vállalható penzumunk. A boros kíséret is méltó ételhez, hangulathoz, időjáráshoz, hiszen a György-villa Sauvignon Blanc-ja adja meg az indítást, a későbbiekben pedig a Nyakas Pincészet Irsai Olivérje a tartalmas folytatást. Mindezek előtt azonban néhány gondolatmorzsa arról, hogyan indult Szőcs Artur pályája, melynek fokozatos kiteljesedése során a boros szféra rejtelseibe is beavatták jó sorsának köszönhetően.

- A színészszak befejezése után döntöttem el, hogy nappal folytatom, immáron a rendező szakon – mondja indításképpen miközben szomját előbb egy pohár könnyű „buborékos” vízzel enyhíti. – Mostanában tanulok, játszom és rendezek, vizsgadarabokat éppúgy, mint nagy örömömre a Vígszínház szeptembertől induló új évadában. Marosvásárhelyről települtem át családommal Magyarországra, hogy aztán budapesti egyetemistaként járhassem végig a magam útját. Nyugtalan, a közvetlen környezetemre és a világra figyelő embernek tartom magam, akit nagyon érdekelnek saját hivatásán kívül például a nagy múzeumok, így lehetőségeimhez és spórolt pénzemhez mérten el is megyek a jelentősebb helyekre. Nemrégiben Londonban, illetve egy berlini színházi fesztiválon járhattam, ki nem hagyva a múzeumi barangolást. Az utazást szerető emberek számára a helyhez kötöttség óriási tragédia lehet. Nagy szerencsémre olyan világot alakíthatok ki magam körül, amelyben a felfedezés öröme az egyik legfontosabb továbbblendítő erő. Színészet, rendezés, világjárás.

Jönnek, szép sorban a már beharangozott étek és borok, ezzel együtt a hangulat is oldottabbá válik, de még mindig nem a bornál, hanem a színháznál időzünk, mert további érdekes dolgokat mesél Szőcs Artur. Két olyan darabot is említ, amely korosztályával, az önmagát kereső férfivel, magával a párkapcsolattal, a család intézményével foglalkozik. „Rakott szesz” című darabját Gárdonyi Géza Bor című népszínművéből ültette át a mába. Azt taglalja, milyen hirtelen összeomlik egy férfiember, ha magára marad. Ama, idén decemberre műsorra tűzött Vígszínházi darabnak a „Period” címet adta és azt szeretné felmutatni, hogy a mai harmincas nemzedék miért jutott töprengő állapotba családalapítást, házasságkötést illetően. Ezek persze mélyebben szántó gondolatok, most nem nagyon taglaljuk tovább, mert egyik percről a másikra a boros témánál kötünk ki, minthogy koccintásra előttünk csillognak a talpas és tartalmas nedűkkel teli poharak.

- Fontos momentum életemben, hogy egyetemistaként, no meg zenész énekesként elvetett jó sorsom-Szigethy Gábor és Gábor Júlia révén – a várbeli Fortuna Étterembe, ahol megismerkedhettem He-

gedűs Péter tulajdonossal. A szeptemberi nagy borfesztiválok időszakában minden évben megszervezték az étteremben egy-egy nagyszabású borkóstolós éjszakt. Első fellépésem után a továbbiakra is meghívást kaptam és szép csendesen beleszerettem a borba. Megtanultam, mert fortunás barátaim megtanították nekem, hogyan érdemes mives, vagy éppenséggel könnyedebb borokat alkalomhoz, ételhez, hangulathoz illően fogyasztani. De édesapám is borszerető ember, vele is szeretek boros dolgokról értekezni, beszélgetni és persze kóstolni. Mindketten őszinte rajongói vagyunk a szekszárdi Vida Péter borainak és rendszeresen vásárolunk teteleket az egerszalóki Kohári Pincészettől is (a Kohári házaspárt néha éjjelekig nem hagyjuk aludni, ha lenézünk hozzájuk pár kollégámmal, hangszerek kíséretében. Köszönöm nekik a sok jó bort, meg a türelmet). Nem tagadom, ehhez a tudatosságához néhány esztendő és persze a bennem lévő nyitottság kellett. A zenéhez is remekül társul a bor és sok-sok barátság is szövődhet áldásos „közreműködésével”.

Ez utóbbi témánál külön is kifejté Artur, hogy nagy rajongója a szerb zenének, jelesül a saját rendezésű darabjába, a Rakott szeszbe is meghívta állandó közreműködőként a Söndörgő együttest. Fergeteges a játékuk, zenéjük mellé a bor pedig kihagyhatatlanul szükségeltetik!

A mai étekhez telitalálatnak bizonyultak a borok, mert riportalanyunk ízelelési főcsapásként a száraz vonulatot jelöli meg és ezekből most kettő is elénk került kedvfokozónak, hangulatsimogatónak. Vörösborokhoz megint csak megfelelő falatok illenek, de még hirtelen támadó gondolat futamok is. Szőcs Artur – darabírás közben – agyserkentőnek akár hajnal két óraker is képes meginni egy pohárral belőle.

Ez maga a hajnali józanság.

K.D.P.